

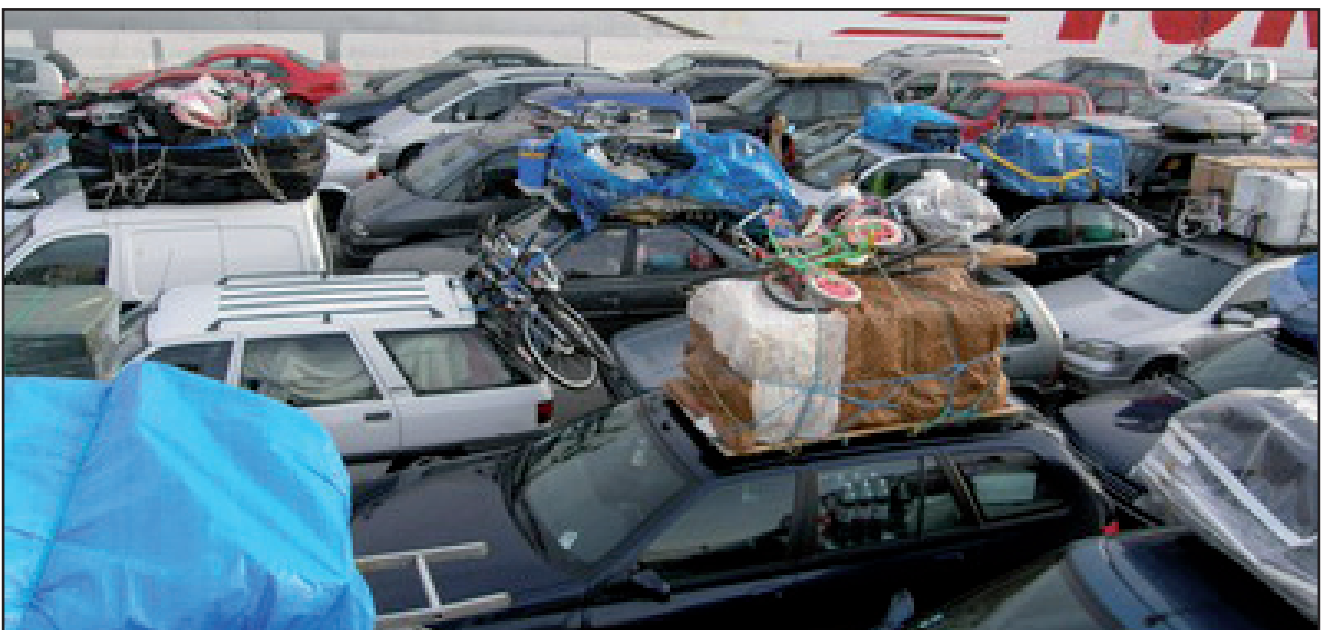
Tunizija

19.12.2008 - 3.1.2009

Želja, da Tunizijo uvrstimo na seznam naših z avtodomom obiskanih držav je v nas tlela že nekaj časa. Najbolj nas je privlačila puščava, ki pa nam je zaradi skopih informacij glede prevoznosti cest povzročala največ pomislekov.

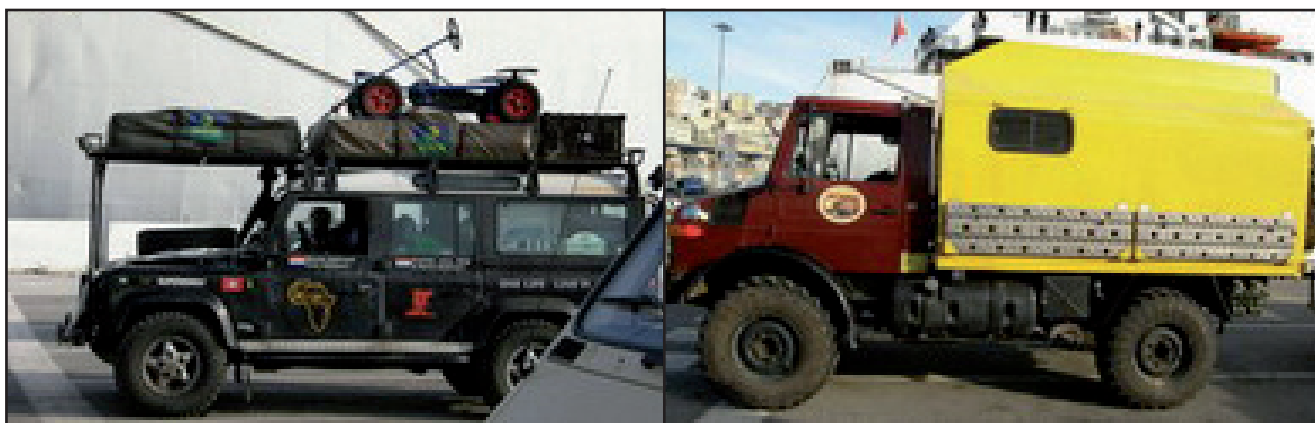
Na pot smo se odpravili v petek zgodaj popoldan. V Sežani se dobimo z našimi sopotniki Romanom, Suzano, Tino in Lukom. Oskrbimo se še z gorivom in pot z nekaj vmesnimi kratkimi postanki nadaljujemo do Genove, kamor prispemo ob dveh ponoči. Kolona vozil, ki čakajo na vstop v pristanišče stoji kar na cesti. Vhod v pristanišče je namreč od polnoči do petih zjutraj zaprt. Postavimo se v vrsto in še nekaj ur prespimo kar tam. Ob pol petih zjutraj nas zbudi glasno hupanje in premikanje vozil okoli nas, zato na hitro vstanemo in se premaknemo naprej v vrsto pred vhodom na terminal. Že tam ugotovimo, da so Tunizijci pravi mojstri za gnečo. Vendar se začuda nihče ne razburja in sredi kopice avtomobilov počakamo, da ob šestih odprejo terminal. V pristaniški pisarni potrdimo vozovnice, ki smo jih rezervirali že dva meseca pred odhodom in pa cel kup formularjev. Napisani so seveda v francoskem in arabskem jeziku. Nekaj jih je potrebno izpolniti takoj in oddati v pristanišču, ostale pa kasneje na ladji, kjer imajo svoja okenca tunizijski policisti in cariniki.

Vkrcavanje na trajekt traja kar nekaj ur. Čas smo si krajšali z opazovanjem ostalih potnikov. Večinoma so bili Tunizijci, ki so se za božično novoletne praznike vračali domov. S seboj peljejo vse kar je možno spraviti v in na avto. Do pristanišča se namreč pripeljejo z več avtomobili, tam pa vse preložijo v enega in noter zbašejo še nekaj potnikov.

Bilo je tudi nekaj avanturistov, z vozili opremljeni za zahtevne puščavske poti.

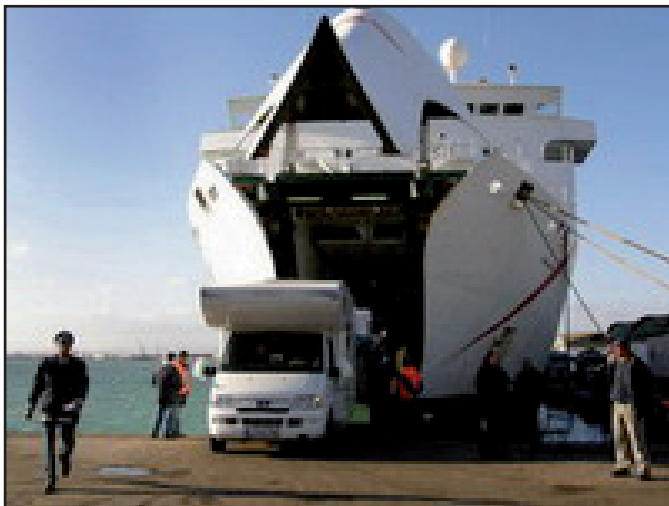

Vkrcali smo se med zadnjimi in po skoraj dvourni zamudi ob 14 uri tudi končno izplujemo. Habib je stara ladja in temu primerna je tudi oprema. Kabine so skromno opremljene, imajo pa vse kar potrebujemo - postelje in kopalnico. Po krajšem počitku smo se odločili za večerjo v ladijski self-service restavraciji, kar pa ni bila najboljša odločitev. Hrane je glede na ceno (6€) malo, pa tudi okus ni najboljši. Malo smo še raziskovali ladijsko drobovje, spili nekaj pločevink piva in se odpravili spat.

Zjutraj smo se zbudili v sončno in toplo jutro. Dopoldne preživimo med kofetkanjem na palubi, sončenjem in sprehajanjem po ladji.

V pristanišču La Goulette pristanemo po 24 urah plovbe. Kljub dolgem potovanju je pot minila hitro in zahvaljujoč mirnemu morju tudi brez težav s slabostjo.

Navkljub občutku popolne zmede, je izkrcanje potekalo brez težav in relativno hitro. Dogajanje v pristanišču ovekovečimo tudi s fotoaparatom in kamero, kar pa ni povšeči tamkajšnjim policajem, ki nas prijazno opozorijo, da je fotografiranje tam prepovedano. Oddamo še zadnje formulare in dobimo nekaj novih, verificiramo GPS in že se peljemo novim dogodivščinam naproti.

Da se izognemu vožnji skozi Tunis izberemo obvoznico, ki pa vključuje tudi vožnjo z lokalnim trajektom (brezplačen) in nekaj slabše prevoznih cest.

Na prvi črpalki se oskrbimo z gorivom in pri plačilu se prične naše prvo barantanje na tem potovanju. Plačali smo z euri in seveda se je zataknilo pri menjavi. Toda bili smo vztrajnejši in tako za 1€ iztržili 1,7 TD.

Prvo noč prespimo v zalivu JV od Tunisa (36.73160 10.34349). Zvečer se temperatura spusti na 15°C, zjutraj pa nas zbudi toplo sonce, ki napoveduje lep sončen dan.

Po obveznem umivanju zob (beri razkuževanje) na obali nabereimo školjke, poklepetamo z domačinom in se odpeljemo v smeri Kairouana. Med potjo se ustavimo še v menjalnici in zamenjamo nekaj evrskih stotakov. Iznos TD iz države je prepovedan, zato je potrdilo o menjavi dobro spraviti, kajti le z njim je možno TD ponovno zamenjati.

Kljub semaforjem skoraj v vsakem križišču in rondoju promet urejajo policaji, ki nam vedno prijazno pomahajo in pozdravijo. Čez El-Fahs in mimo ostankov akvaduktov, ter nekaj krajšimi postanki se zgodaj popoldne pripeljemo v Kairouan - četrti najsvetejši muslimanski kraj.

Že na obrobju mesta nas ogovori domačin na mopedu in se ponudi da nas pelje v center in nam tudi najde parkirišče. Res nas je pripeljal v samo medino in nas parkiral na notranji strani obzidja (35.68098 10.10461), ki je dolgo več kot 7 km. Takoj se je našel nekdo ki bo čuval kamperje. K nam pristopi tudi mladenič in se ponudi, da nam razkaže medino. Glede na to, da so oznake zelo slabe in da bi sami za iskanje porabili preveč časa njegovo ponudbo sprejmemo. V njegovem spremstvu se sprehodimo skozi mesto. Izkazal se je s solidnim znanjem angleščine, francoščine in italijanščine.

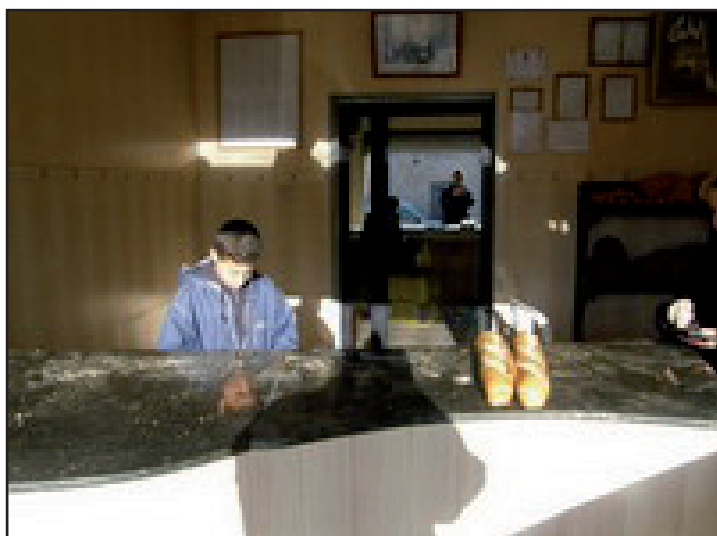
Videli smo vse, kar je v vodiču pisalo da moramo obiskati. Na koncu ogleda nam to seveda zaračuna in izpogajamo se za 20TD ter 1TD za čuvaja parkirišča. Vsak dobi še pločevinko Laškega.

Med potjo v smeri Gafse ob cesti, sredi ravnice opazimo pipo z vodo (35.52136 9.73187), ki pa je bila zaprta. Na naše začudenje se kar na lepem od nekod prikaže domačin, ki nam takoj ponudi, da nam odpre vodo. Kmalu za njim pride še nekaj domačinov, ki nas z začudenjem opazujejo. Vsi so zelo prijazni, mlajši med njimi znajo tudi angleško, tako da pogovor hitro steče. Za polna rezervoarja in še nekaj dodatne zaloge jim pustimo 8TD.

Dan se počasi preveša v večer zato čez nekaj kilometrov zavijemo s ceste in se zaparkiramo med kaktusi. (35.47474 9.65990) Pripravimo si večerjo, potem pa ob ognju, ki ga zakurimo s posušenimi kaktusi opazujemo jasno zvezdno nebo.

Zjutraj vstanemo ob sončnem vzhodu in pot nadaljujemo proti Gafsi. Med potjo se ustavimo in kupimo kruh. Preden najdemo pekarno sicer prehodimo skoraj celo mesto. Domačini, ki očitno niso vajeni turistov nas začudeno opazujejo, v pekarni pa nas postreže deček, ki nima več kot 10 let. S pomočjo kretenj se sporazumemo in za dve bagetki odštetejemo 0,5 TD.

Do Gafse, ki leži na meji med goratim severnim delom in puščavo se pripeljemo mimo številnih nasadov oljk ter vinogradov. Tako kot drugod po mestih tudi tukaj nimajo urejenih parkirišč zato parkiramo kar ob cesti v bližini medine. V bližini opazimo kontejner za smeti, kar je nekaj zelo nenavadnega za te kraje. Kljub temu, da smeti ležijo vsepovsod ne moremo iz svoje kože in smeti ves čas potovanja vozimo s seboj in jih odlagamo v redke kontejnerje, ki jih najdemo na naši poti.

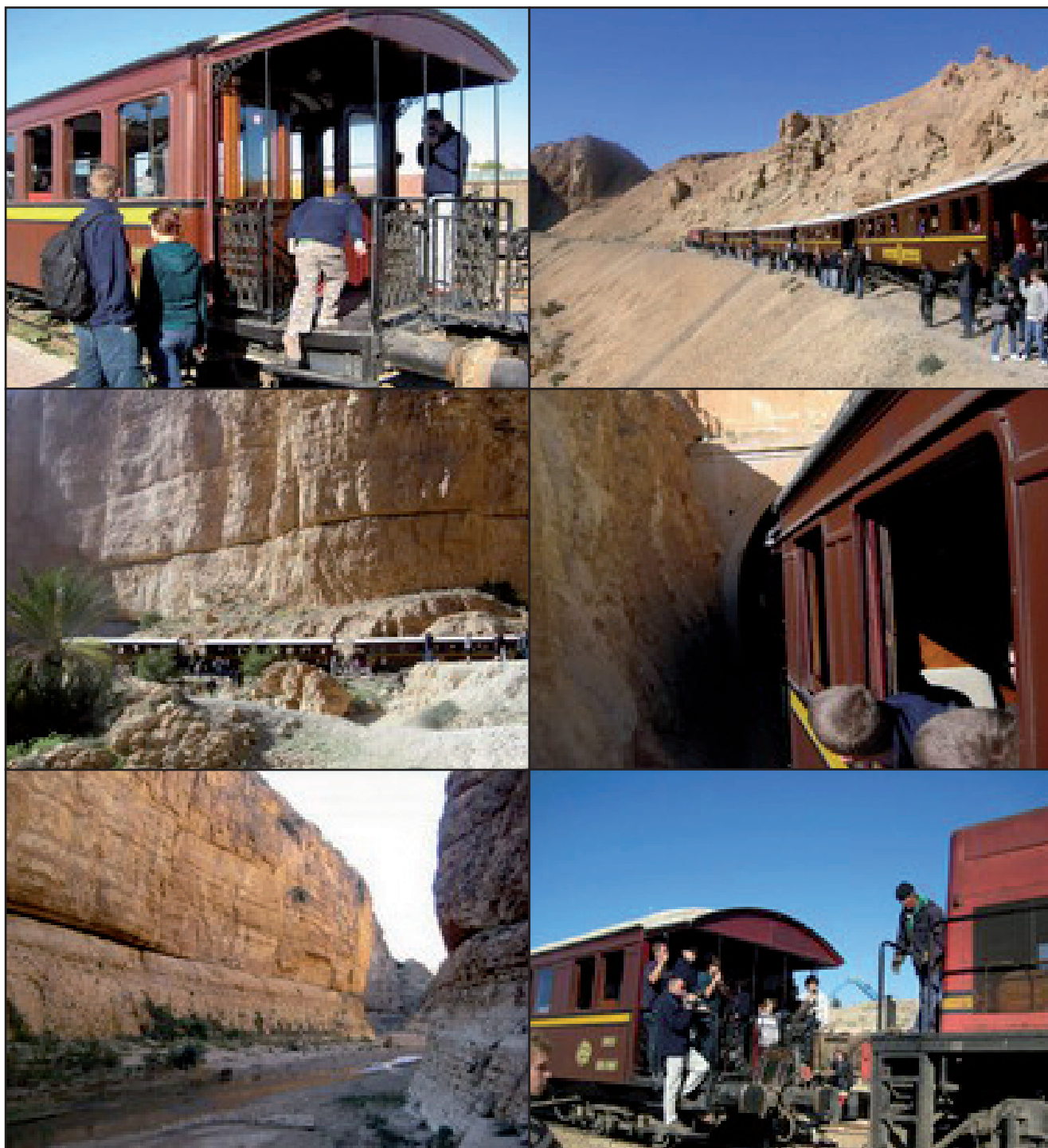
Med sprehodom po medini si ogledamo staro Rimsko kopališče (Piscines Romaine), ki je poleti napolnjeno z vodo, ter tržnico. Ves čas sprehoda nas spremlja gruča otrok. Preden se razidemo jim razdelimo sladkarije, za kar nas nagradijo z velikimi nasmehi.

Pozno popoldne se pripeljemo v Metlaoui od koder za naslednji dan načrtujemo vožnjo s starinskim vlakom - Red Lizard Train. Pravijo, da so vlak naredili leta 1910, da bi se guverner Tunisa lahko vozil do svoje poletne rezidence. Odhod vlaka je vsak dan okoli 10 ure iz glavne železniške postaje (34.31479 8.41659). Karte je potrebno predhodno rezervirati, saj je vlak običajno pol agencijskih turistov. Na policijski postaji se pozanimamo, kje bi lahko dobili vodo in na naše veliko presenečenje nam ponudijo, da vodo natočimo kar pri njih. Pojasnijo nam, da je njihova naloga predvsem pomagati turistom, kar večkrat na naši poti občutimo tudi sami.

Zapeljemo se dober kilometer iz mesta in si za spanje izberemo majhno oazo - nasad palm in rastlinjakov. Delavci, ki ravno končujejo z delom nam dovolijo da tam prespimo in nas tudi povabijo, da si ogledamo nasad (34.30332 8.45986).

Ker je odhod vlaka napovedan šele za ob 11 uri, se naslednjega dne zjutraj zaparkiramo pred železniško postajo potem pa odidemo na sprehod po mestu. Oskrbimo se z svežo zelenjavo, sadjem in kruhom, na hitro še pomalicamo potem pa že odhitimo na vlak. Kljub zgodnji uri je precej sedežev že zasedenih, ob napovedani uri odhoda pa je vlak že popolnoma poln. Z več kot polurno zamudo se končno odpeljemo na 15 km dolgo pot. Čez hribe in doline ter skozi tunele nas vlak pripelje do končne postaje - rudnika fosfatov. Med potjo se vlak nekajkrat ustavi, da lahko fotografiramo in občudujemo pokrajino.

Po povratku pot nadaljujemo v smeri proti gorski oazi Chebika, ki leži v bližini Alžirske meje. Zapeljemo se vse do meje, kjer pa samo obrnemo, kajti razen vojaškega objekta in zapornice ni ničesar, kar bi kazalo da je tam mejni prehod.

Pred Chebiko se ustavimo v Tamerzi, ki je največja gorska oaza in je edina, ki ima tudi transportne povezave z zunanjim svetom. Avtobusi dnevno vozijo na relaciji Tunis in Touzeur. Ob cesti stoji hotel Tamerza Palace iz katerega je lep razgled na staro mesto. Novi del mesta so zgradili v bližini dveh slapov, ki sta velika turistična atrakcija. Mi si ogledamo samo enega in se sprehodimo še naprej po konjonu v katerem so tudi snemali film Ali Baba in 40 razbojnikov.

Ko zapuščamo kanjon se že temni, zato se hitro odpravimo do avtomobilov in nadaljujemo vožnjo do Chebika. Zadnji del poti prevozimo že skoraj v temi, kljub temu pa lahko še občudujemo pokrajino. Žal nam je, da se je že stemnilo, kajti razgledi so res fantastični.

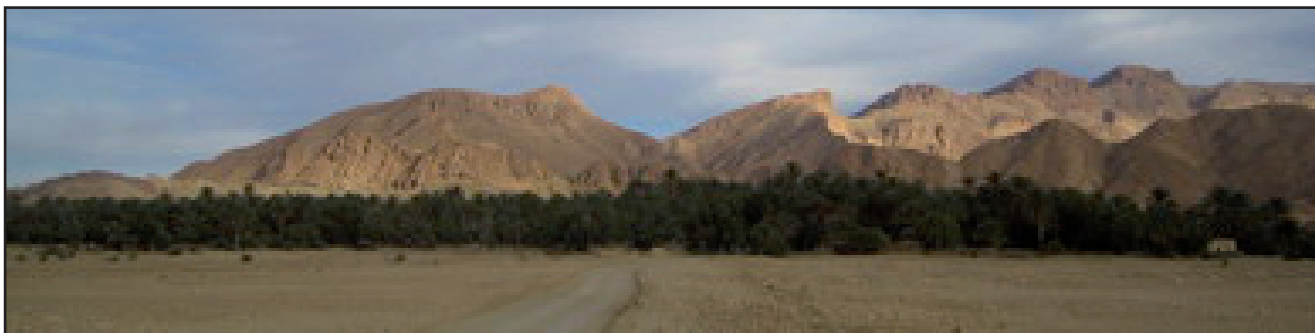

Malo pred mestom v dolini opazimo prekrasno oazo, ki bi bila kot nalašč za prenočevanje (34.35555 7.89135). Ko se zaparkiramo in začnemo pripravljati večerjo pa se pripelje policaj in nam zelo prijazno pove, da se nahajamo v neposredni bližini alžirske meje. Na lastno odgovornost sicer lahko ostanemo, da pa nam spanje na tem mestu odsvetuje. Povabi nas, da prespimo pred njihovo policijsko postajo v Chebici. Povečerjamo, potem pa se, ker nočemo izzivati nesreče odpeljemo do policijske postaje. Tam nas že pričakujejo in ker nismo navdušeni, da bi spali kar tam na cesti, nam sam šef policije ponudi da nas odpeljejo na mesto kjer bomo varno prespali. Odpeljejo nas čisto v oazo, zaradi slabe ceste celo nekajkrat izstopijo iz avta in nam pomagaja pri prečkanju mostu in izogibanju lukenj. Ustavimo se na južnem robu oaze (34.314605 7.941835). Ko jim zagotovimo, da smo z mestom zadovoljni se odpeljejo, mi pa zakurimo ogenj in se šele takrat spomnimo, da je božični večer. Nekaj ur kasneje se policaji ponovno pripeljejo, preverijo kako smo in če kaj potrebujemo, pozdravijo in se odpeljejo. Če ne bi doživeli, ne bi verjeli.

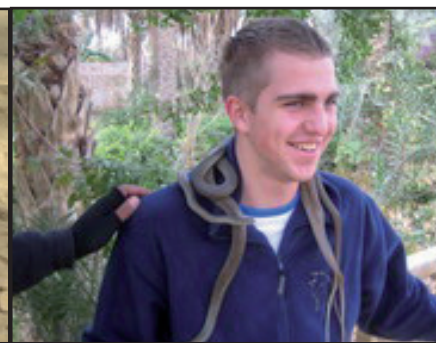

Jutranji pogled skozi okno nam ponuja čudovit razgled na puščavo, ki se razteza v daljavi. Prvič na naši poti pa se zjutraj na nebu pojavi tudi nekaj oblakov. Iz dobrega kilometer oddaljene hiše nas opazita deklici in se nam počasi približata. Ustavita se malo stran od nas in nas opazujeta. Šele ko stopimo do njih nam ponudita ogrlice, ki sta jih izdelali sami in jih zamenjamo za sladkarije. Glede na njuno starost že zelo dobro govorita angleško. Povesta, da obiskujeta šolo in da se poleg francoščine učijo tudi angleščino. Tunizija ima moderen in zelo razvit šolski sistem s poudarkom na učenju tujih jezikov. Šolske zgradbe so med najlepšimi in najbolj urejenimi stavbami v mestih.

Iz oaze se odpeljemo proti Tozeurju. Pokrajina je vedno bolj puščavska, prometni znaki ob cesti pa nas opazarjajo na nevarnost prečkanja kamel. Naredimo krajši postanek za prvi sprehod po pravem puščavskem pesku potem pa pot nadaljujemo do El-Nemleta, kjer natočimo gorivo in vodo.

V Tezeurju se odločimo za ogled živalskega vrta (33.92754 8.13269), na ogled katerega se odpravimo z vodičem, ki nas pričaka ob vhodu. Posebna atrakcija so kače, kuščar in pa škorpion, ki si ga res ne bi želeli srečati v naravi.

Iz živalskega vrta se odpeljemo do muzeja, ki je žal zaprt. V bližini slišimo prijetno glasbo in ko vstopimo v prostor najprej mislimo, da smo prišli v manjši muzej, potem pa ugotovimo da je lokal, kjer nam potem na njihov tradicionalni način postrežejo z čajem in kavo. Zaradi prijetnega ambianta se kar ne moremo odločiti za odhod. Naredimo še sprehod po mestu potem pa se odpravimo naprej v smeri Douza.

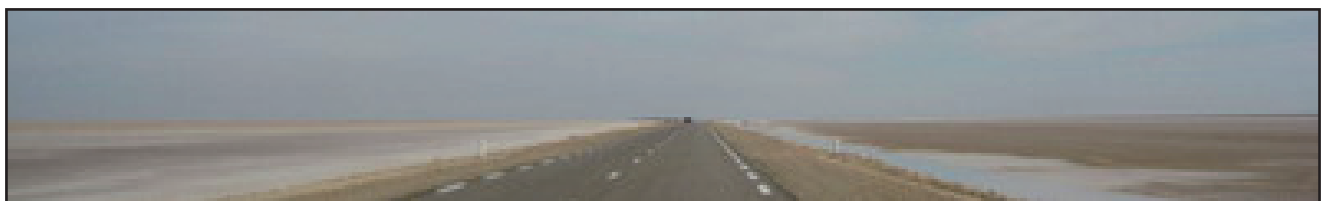

Malo pred mestom zagledamo oazo, ki se nam je zdela primerna za spanje. Ko se približamo, vidimo obiralce dateljnev, ki nam seveda dovolijo, da prenočimo. Vsi nas z zanimanjem ogledujejo, še posebno otroci, ki jim razdelimo nekaj sladkarij. Eden izmed obiralcev nam pove, da je on glavni in da je to njegova družina, ki sicer šteje 112 članov. Na njegov ukaz se potem vsi takoj poslovijo in umaknejo. Se pa čez nekaj časa vrne in nam prinese dateljne. V miru povečerjamo in ob ognju klepetamo še dolgo v noč.

Naslednji dan po zajtrku se čez Kebili zapeljemo do Douza, kjer smo imeli v planu tudi vožnjo s kvadi ter jahanje kamel. Zaradi visokih cen pa se odločimo samo za ogled mesta, ki je majhno a zelo slikovito. V centru mesta je veliko trgovin s spominki in avtentična tunizijska tržnica. Ravno takrat so imeli festival, zato je bilo mesto polno plesalcev, glasbenikov in akrobatov ki so zabavali gledalce.

Douz leži SV puščave in predstavlja vrata v Saharo. Mesto je zelo obiskano, predvsem je dosti motoristov in off-roaderjev, ki pot nadaljujejo v puščavo. Od tu naprej je proti jugu samo še puščava.

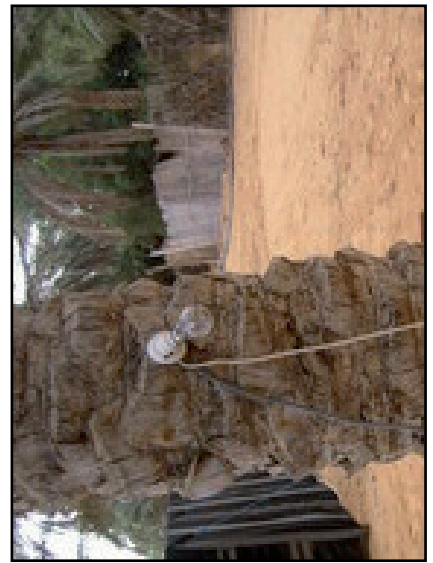

Cesta, ki nas pripelje do Ksar Ghilana (32.98710 9.63841) je sedaj asfaltirana in presenetljivo dobra.

Od Douza do Ksara se tako pripeljemo brez težav in ko prispemo imamo občutek, da smo prispeli v popolnoma drug svet. Na koncu naselja, ki šteje vsega nekaj hišic in šotorov se asfaltna cesta konča in pot od tu naprej je možna samo s posebnimi dovoljenji, kajti južno od Ksara je področje kjer je prehod prepovedan. Iz asfaltna ceste zapeljemo v puščavski pesek in se počasi prebijemo do kampa v sredini oaze. Kasneje sicer ugotovimo, da je poleg tega še en kamp, ki je stacioniran na robu oaze, z razgledom na puščavo. Poleg teh dveh kampov in hotela je v oazi samo še nekaj trgovinic in izposojevalnica kvadrov.

V kampu (10TD/osebo), ki je skorajda prazen hitro zasedemo položaje. Ker je po tleh polno dateljev, je treba prostor najprej pomesti. Na voljo je celo priključek na elektriko, ki pa dela samo zvečer, ko prižgejo luči.

Do večera še dobra ura, zato se odločimo za sprehod do puščave in kakor majhni otroci se zapodimo v sipine. Svetloba zahajajočega sonca ustvarja prekrasne sence in možnosti za fotografiranje so več kot odlične.

Nazaj gremo mimo nekaj trgovinc in lokalov, ki obkrožajo majhen naraven bazen s termalno vodo. Kopanje v bazenu je velika atrakcija, zato je v njem vedno polno kopalcev. Med potjo se ustavimo in kupimo beduinski kruh. Se najbolj spominja na malo bolj kompaktno lepinjo. To je tudi edini kruh, ki ga je v oazi možno kupiti - 1TD/kos. No, nas je pek naučil kako se ga peče in tako smo pri zajtrku imeli svežega.

V kamp se vrnemo že v trdi temi, na vhodu pa nas pričaka beduin, ki si ob ognju pripravlja čaj. Tudi mi si zakurimo ogenj (s kurjenjem ognja nikjer v Tuniziji nismo imeli problemov) in si pripravimo večerjo. Utrujeni od naporne poti pa se kmalu odpravimo h počitku.

Zjutraj se David odpravi na slikanje sončnega vzhoda (uspe mu narediti nekaj res dobrih posnetkov) in ko se vrne smo ostali že pokonci in pripravljamo zajtrk. Za dopoldan imamo v planu vožnjo s kvadi ter jahanje kamel. Moški del ekipe in Tina se odpravi na pogajanja za ugodno ceno najema kvada (60 TD/uro), ženski del ekipe pa medtem uživa ob kavi na toplem puščavskem soncu.

Ura vožnje se je sicer malo raztegnila, a je vseeno hitro minila. Vrnemo se utrujeni toda zelo zadovoljni. Vožnja po sipinah je nekaj posebnega, pa tudi zelo naporna. Kljub utrujenosti in številnim žuljem smo odločeni, da naslednji dan vožnjo ponovijo. Za jahanje kamel se odločijo samo ženske in Luka. Ena ura je bila kar dovolj, kajti jahanje je kar naporno. Še predvsem, če kamele niso pohlevne.

Polni vtisov se zvečer zberemo ob ognju, obujamo spomine in načrtujemo naslednji dan. Ob ognju se nam pridruži tudi voznik terenca, ki prevažata turiste. S seboj pripelje turistko, sicer Tunizijko, ki pa je prvič v puščavi. V tem času so bili tam turisti predvsem Tunizijci iz severnega sela države.

Naslednji dan se zbudimo utrujeni in "polomljenih kosti", toda kljub temu odločeni da ponovimo vožnjo s kvadi. Seveda smo sedaj že bolj izkušeni in vožnja postane pravi užitek. Vodič, brez katerega pot v saharo ni možna, nam tudi posodi rokavice za kar so mu naše ožuljene roke zelo hvaležne.

Vrnemo se v kamp, pospravimo in natočimo vodo potem pa že hitimo naprej v smeri Matmate. Ker je pozno in si želimo mesto ogledati podnevi se odločimo prenočiti nekaj kilometrov pred mestom. Zavijemo s ceste, zapeljemo nekaj sto metrov stran in parkiramo pod palmami (33.54780 9.79260). Obrezane palmove veje ležijo povsod, tako, da je za kurjavo poskrbljeno. Skuhamo večerjo, potem pa starejši uživamo ob ognju, mlajši pa ob gledanju filmov.

Matmata je kraj s tisoč prebivalci, ki jih dopolnjujejo številni obiskovalci. Področje je skoraj surrealistično, mesto daje vtis "mesta z lune", saj je le nekaj objektov, ki stojijo na zemlji, ostalo se dogaja pod zemljo. Imeli smo srečo, saj je bil ravno ta dan sejem in so na vsakem vogalu prodajali svoje storitve in pridelke.

Je pa mesto razdeljeno na dva dela- stari in novi del, ki sta narazen kar 14 kilometrov. Podzemni hotel Sidi Driss je sedaj najbolj oblegana turistična atrakcija, saj so tam snemali prizore filma Star Wars. Mi se raje odločimo za ogled hotela, ki ga šele gradijo in stoji nekaj kilometrov pred mestom. Kavno in čaj spijemo pri Abdulu, ki nas že takoj po prihodu v mesto ustavi in nas povabi v njegovo restavracijo. Na vratih ima že polno nalepk raznih odprav in z veseljem doda še našo.

Kupček tunizijskih dinarjev, ki smo jih zamenjali ob prihodu, je vedno manjši zato se podamo na lov za banko. Najdemo jo v novi Matmati. Zaradi praznika je zaprta, ima pa na našo srečo bankomat. Teh je v Tuniziji malo, videli smo jih samo v večjih, bolj turističnih krajih. Tudi gorivo smo na bencinskih črpalkah plačevali izključno z gotovino, plačilo s kartico je bilo možno samo v večjih turističnih krajih.

Če je bila cesta do Alžirske meje prazna in skoraj zapuščena, pa je cesta, ki pelje do Libijske meje temu veliko nasprotje. Bolj, ko se bližamo meji, več je prometa, povsod ob cesti je polno trgovin in pa restavracij pred katerimi pečejo meso, ki ga preden ga vržejo na žar odrežejo z ovc in kozličkov, ki visijo kar tam ob cesti.

Cesta je polna osebnih in tovornih vozil in pa pešcev, ki tako kot je za njih običajno hodijo kar po cesti. Vmes se še ustavijo in malo poklepetajo ali pa popravijo kakšno vozilo. Če pa je čas molitve ob cesti opravijo še to.

Bolj, ko se bližamo meji več je tudi policijskih kontrol, ki domačinom pregledujejo avtomobile, nam pa samo prijazno pomahajo.

Ko se v Rass Ajdiru zapeljemo čez mejo in pred Libijsko zapornico obrnemo nas začudeno gledajo, ko pa jim pojasnimo, da smo prišli samo pogledati, kako izgleda meja se nam samo še smejijo.

Zapeljemo se nazaj do Ben Guerdana potem pa vožnjo nadaljujemo ob obali do Zarzisa, kjer v nasadih oljk skušamo najti prostor za spanje. Nekajkrat zavijemo s ceste vendar se zaradi mehkega terena ne upamo ustaviti zato se odločimo, da bomo prenočili kar v mestu malo pred nasipom, ki otok Djerbo povezuje s celino. Zaparkiramo se kar na parkirišču poleg hotelskega dovoza (33.59212 11.07284), kar pa nikogar ne moti. Nas pa tudi ne ovira, da si ne bi postavili miz in žara ter si pripravili večerjo. Turistična sezona je mimo in mesto je kot izumrlo.

Tega dne smo prvič okusili nočno vožnjo, ki smo jo potem kasneje ponovili samo še enkrat. Je zelo naporna, kajti navada domačinov je, da žaromete prižgejo šele ob trdi temi pa še takrat največkrat samo parkirne. Vozovi in traktorji luči sploh nimajo, pešci pa itak hodijo povsod tam, kjer jih najmanj pričakuješ. Doživeli smo tudi srečanje z vozilom, ki je na večpasovnici vozilo po našem voznem pasu in to v napačni smeri.

Zjutraj nas zbudijo dežne kapljice in oblaki, ki pa se razkadijo že kmalu potem, ko se pripeljemo do glavnega mesta Djerbe Houmt Souk. Sprehodimo se po utrdbi Fort Ghazi Mustapha iz katere je lep razgled na mesto in obalo (vstopnina 4 TD).

V mestu se odločimo za ogled bazarja ter ribje tržnice, kjer ravno še ujamemo zadnja licitiranja, ki so zelo glasna pa tudi zelo zanimiva. Izbira rib je kljub pozni uri še vedno zelo velika in odločimo se za hobotnico, ki jo zvečer spečemo na obali.

Prespimo na obali v bližini mesta Ajim (33.75596 10.73015) in trajekta s katerim se naslednji dan odpeljemo na celino. Za 15 minutno vožnjo odštetejemo 0,8 TD po kamperju.

Mimo Gabesa, ki je moderno obalno mesto se ob obali pripeljemo do Sfaksa, ki je drugo največje Tunizijsko mesto. Ima zelo lepo medino ter pokrito tržnico (souks). Najpomembnejše stavbe se nahajajo med starim mestnim jedrom - medino in pristaniščem. Glavna ulica je Ave Habib Bourguiba, glavni vhod v medino pa Bab Diwan. Za kamnitimi stenami medine iz 8. stoletja se nahaja večina znamenitosti. Glavna, a izjemno ozka ulica medine je Rue Mongi Slim.

Ker smo v mestu pričakovali živahno silvestrsko dogajanje, pa tudi ker nas je zanimalo kako praznujejo tunizijci smo se zaparkirali v bližini medine, nasproti policijske postaje (34.74041 10.76316). Ob našem prihodu je bilo v mestu precej živahno. Ni pa nič kazalo na to, da bi se v naslednjih urah tam dogajalo kaj posebnega. In res se ni. Po večerji, ki smo si jo pripravili pri kamperjih, smo se ob enajsti uri odpravili na sprehod do medine in bili zelo presenečeni, kajti mesto je bilo popolnoma prazno. Mimo nas je občasno pripeljalo kakšno vozilo, pa še to so bili večinoma policaji. Bilo pa je tudi naše najtoplejše novoletno praznovanje do sedaj. V Novo leto smo vstopili pri 16C°.

Iz Sfaksa po obalni cesti zavijemo proti Monastirju. Parkiramo ob obzidju, pri avtobusni postaji (35.77355 10.82615). Monastir je rojstni kraj bivšega predsednika Habib Bourguibe in je najbolj urejen in čist kraj, ki smo ga videli na naši poti. V mestu je muzej, kjer je Bourguiba tudi pokopan.

Habib Bourgiba je vladal 31 let, svojo vladavino pa je zaznamoval predvsem s pritiskom na islamske fundamentalistične vrednote ter uveljavljanjem pravic za ženske, s katerimi še danes ne more tekmovati nobena arabska država. Ženske v Tuniziji imajo bistveno več možnosti za zaposlitev kot v drugih Muslimanskih državah. Habib je bil leta 1987 odstranjen s položaja, kot uradni razlog pa je novopostavljeni predsednik Zine al-Abidine Ben Ali navedel njegovo senilnost.

Od Monastirja do Hammameta se ob obali vrstijo številne plaže, ki so večinoma privatne ali pa so namenjene hotelskim gostom. Na eni redkih kjer je mogoč dostop se ustavimo tudi mi in kljub želji po kopanju se za skok v hladno vodo odloči le Simon. Na obalnih predelih Tunizije ves čas piha veter, ki je poleti še kako dobrodošel v tem letnem času pa bi ga zlahka pogrešali.

Na obali vztrajamo do poznega popoldneva potem pa se odpeljemo proti Tunisu, kajti naslednji dan zgodaj dopoldan moramo biti že v pristanišču.

Drugič na naši poti se odločimo za prenočitev v kampu, ki ga čisto slučajno najdemo približno 70 km pred pristaniščem (36.40712 10.54445). Na vhodu v kamp je velik reklamni napis, ki oznanja, da je kamp najboljši od najboljših. Nas o tem niso prepričali. Mimo kampa namreč vozi vlak.

Do pristanišča se zapeljemo po avtocesti (1,9 TD - plačilo je možno samo z gotovino, drobiža avtomat ne vrača) in v dobrih dveh urah smo že zaparkirani na vhodu v pristanišče. Da zapravimo še zadnjih 20 TD se odpravimo na obhod po trgovinicah s spominki. Izbira ni nič kaj posebnega, ampak kaj ko je denar treba zapraviti. Pogajamo se za vodno pipo in ko ugotovijo, da imamo premalo denarja nam ponudijo kar blagovno menjavo. Na koncu tako za vodno pipo odštujemo 20 TD in 2l vina, ter za dva tadjina 2 l vina, pivo in 20 nalepk s Tunizijsko zastavo.

Nazaj se peljemo s trajektom Cartago. Vkrčavanje se prične ob 12 uri, mi pa se kot zadnji na trajekt zapeljemo tri ure kasneje. Na izplutje ladje potem čakamo še slabo uro. Medtem že najdemo kabine, ki so bistveno lepše kot na Habibu.

V Genovi pristanemo ob 13 uri in se čez uro in pol izkrcamo med zadnjimi. Pristanišče v Tunisu smo zapustili pri 25°C, v Genovi pa je kljub sončnemu vremenu samo 10°C.

Na celi poti smo prevozili 3255 km, od tega dobrih 2000 po Tuniziji.

Naša prva misel ob povratku.... še se bomo vrnili!

Koordinate:

Spanje prva noč N 36.73160° E 010.34349°

Kairouan-medina-parkirišče N 35.68098° E 010.10461°

Voda ob cesti N 35.52136° E 009.73187°

Spanje-cesta med kaktusi N 35.47474° E 009.65990°

Metlaoui-vlak N 34.31479° E 008.41659°

Metlaoui-spanje N 34.30332° E 008.45986°

Chebika-večerja N 34.35555° E 007.89135°

Chebika-spanje-oaza N 34.314605° E 007.941835°

Tozeur-zoo N 33.92754° E 008.13269°

Ksar-camp N 32.98710° E 009.63841°

Matmata-spanje N 33.54780° E 009.79260°

Souihel-spanje-parkirišče N 33.59212° E 011.07284°

Houmt Souk (Jerba)-parkirišče N 33.87841° E 010.85843°

Ajim-spanje N 33.75596° E 010.73015°

Sfax-spanje-parkirišče pred policijsko postajo N 34.74041° E 010.76316°

Monastir-parkirišče N 35.77355° E 010.82615°

Sousse-plaža N 35.98197° E 010.52855°

camp pred Tunisom-spanje N 36.40712° E 010.54445°

Trajekt mimo Tunisa N 36.80917° E 010.28450°

Tunis-pristanišče N 36.81122° E 010.30382°